

Hz. MUHAMMED'IN AILE HAYATI

1- Aile Reisi Olarak Hz. Muhammed

"Biz müslümanlar için "en iyi, en ideal aile nasıl olmalıdır?" diye, çözümü zor bir problem yoktur. Zira, Rasûlullah (a.s)'ın şahsında teferruatına kadar aydınlatılmış olarak, kaynaklarımıza intikal etmiş "Islam-ı alî misali mevcuttur.

Üstelik bu, nazariyatta da kalmamış, safha safha, Hz. Peygamber tarafından yaşanmış ashab görmüş ve onlar tarafından da yaşanmış ve bize noksansız olarak intikal edecek şekilde anlatılmıştır. Bize düşen, bu örnek İslami aile'yi , önce öğrenmek, sonra da yaşamaktır. bu panelimizdeki gayemizde Rasulullah (a.s)'a bir aile reisi, bir baba bir es olarak bakarak, o'nun fiilen yaşamış bulunduğu sünnetleri çerçevesinde bu İslami aile'yi, anlamak ve yasama cabası içerisinde olmaktır.

Bir kimsenin aile hayatı, onun ahlakının, davranışlarının ve karakterinin gerçek aynasıdır. İnsanın ev dışında ve sosyal hayattaki bütün hareketlerini yapmacık göstermesi mümkündür. Hatta kişi, evdeki tutum ve davranışlarının aksine dışarıda kendisini, olduğundan farklı gösterebilir. Fakat gerçek kişiliğini, ailesinden saklamayı uzun müddet başaramaz. Aile, kişiliğin müspet veya menfi yönden oluştuğu bir kurumdur. Kişinin, karakteri hakkında en sağlıklı malumat, aile hayatının araştırılmasıyla elde edilir. Kişinin diğer insanlara anlattığı, şefkat, merhamet, cömertlik, ahde vefa gibi insanı yücelten değerleri, kendi hayatında nasıl tatbik ettiği anlaşılması için aile hayatı, önemli ve şaşmaz bir ölçüdür.

İşte Peygamberimizin hayatı, bu ölçüler içinde değerlendirdiğimiz de, yeryüzünde gelmiş geçmiş ve gelecek bütün hanelerin, kurulacak bütün yuvaların en sade, en mutlu, en samimi, en bahtiyar ve en feyizlisi, onun hanesinin olduğunu müşahede ederiz. Onun hanesi her zaman saadet ve huzur doluydu. Belki bu hane, maddi imkanlar açısından, dünyanın en fakir hanelerinden biriydi; çünkü günler, aylar geçirdi de, onun hanesinde bir sıcak çorba bile pişmezdi. Onun ailesinde şefkat, merhamet, ünsiyet, ülfet ve muhabbet hâkimdi. Hiçbir kimse, çocuklarını, hiçbir evlat da babasını onlar kadar sevmemiştir. Hiçbir hanım kocasına, Hz. Peygamberin hanımlarının Resulullah'a duyduğu sevgi kadar, hiçbir kimse de hanımlarına, Hz. Peygamberin hanımlarına gösterdiği sevgi, nezaket ve rıfkat kadar ahlaki bir tavır sergileyememiştir.

Hz. Peygamber birçok hadisinde ailenin önemine işaret etmiş ve onun bir huzur yeri olduğunu belirtmiştir. Bir baba olarak çocukları dünyaya gelince sevinmiş; vefatlarında ise üzülmüştür. Sözelimi oğlu İbrahim'in doğum haberini kendisine getiren Ebû Râfi'e hediye vermiş; İbrahim'in annesi Mâriye'yi de azat etmiştir. Bu çocuğunun bakımı ve yetiştirilmesiyle ilgilenmiş; sütannesine bir hurmalık tahsis etmiştir. Sık sık sütannesinin bulunduğu yere onu görmek için gitmiştir. İbrahim, on altı veya on sekiz aylık iken vefat etmiştir. Onun vefatı üzerine gözlerinden yaş dökülmüştür. Bunun üzerine "Sen de mi ağlıyorsun yâ Resûlallah!" diyen Abdurrahman b. Avf'a bunun şefkatten kaynaklandığını, üzüntülü olduğunu, ancak bağıra çağıra ve feryat ederek ağlamayı yasakladığını söylemiştir.

"Bir dost ve bir baba olarak yaratılışın en ince duygularıyla" bezenmiş olan Hz. Peygamber, bir aile reisinin aile fertlerine nasıl davranması gerektiğini emir ve tavsiyeleri ile açıkladığı gibi, bizzat kendi uygulamaları ile de ortaya koymuştur. Erkeğin kadına iyi davranması gerektiğini çok açık ve kesin bir şekilde dile getirmiştir. Bu anlamda "En hayırlınız ailesi için hayırlı olanı hanımlarına karşı iyi davranmanızdır" buyurmuştur. Enes b. Mâlik, "Ailesine Resûlullah kadar şefkatli bir kimse görmedim" demiştir. İman, ahlak ve aile fertlerine yumuşak davranma arasında kurduğu bağıntıyı dile getiren şu sözü çok anlamlıdır: "Mü'minlerin imanca en mükemmel olanı; ahlakça en güzel olanı ve aile fertlerine yumuşak davrananıdır."

İnsanın üzerinde hakkı olan kişilerin başında aile fertleri gelmektedir. Çünkü kişinin sevincini ve üzüntüsünü ilk önce paylaştığı kimseler aile fertleridir. Hz. Peygamber çeşitli vesilelerle

erkeklerin kadınlar üzerinde, kadınların da erkekler üzerinde hakları bulunduğunu söylemiştir. Kadınlar hakkında Allah'tan korkulmasını, onlara haksızlık yapılmamasını istemiştir.

Kocasını şikayet için kendisine gelen kadınların sayısı artınca bu tür davranışta bulunanların iyi kimseler olmadığını söylemiştir. Hanımlarına iyi davranmış, onları dövmemiştir. Kendisi bunu yapmadığı gibi, hanımlarını dövenleri de kınamıştır. Kadınların dövülmemesi, hele yüze hiç vurulmaması, kötü sözlerle tahkir edilmemesi ve evinin terkedilmemesi konularında ikazda bulunmuştur. "Kadınları ancak kötüleriniz döver" demiştir.

Hz. Peygamber aile fertlerinin eğlenme ve dinlenme gibi ihtiyaçlarını karşılar, meşrû eğlencelerden onları yararlandırmaya çalışırdı. Ramazan ve Kurban Bayramı merasimlerine kızlarını ve hanımlarını da götürürdü Bir bayramda Habeşlilerin sergiledikleri gösterileri Hz. Âişe'nin seyretmesine izin vermiş ve hatta yardımcı olmuştur. Hz. Âişe ile koşu yapmıştır. Aile bireyleri ile şakalaşmıştır.

Hz. Peygamber, evinde zamanının bir kısmını ibadete, bir kısmını ailesine, diğer kısmını da kendisine olmak üzere üçe ayırırdı. O'na göre kişinin ailesiyle geçirdiği vakit, boşa harcanmış bir vakit değildir. Hz. Peygamber, insanlara, bildiğini anlatacağı ilk kişilerin aile fertleri olduğunu öğretmiştir. O, kendisine gelen heyetleri "Ailenize dönün ve onlara ta'limde bulunun" derdi. Kendisi de aile fertlerini eğitmiştir. O'nun bu yönünden en fazla faydalanan hanımı Hz. Âişe olmuştur. Hz. Peygamber aile kurumunun korunmasına çalışmıştır; boşanmayı zorlaştırmıştır

Peygamberimiz, ev halkına karşı taşıdığı ağır mesuliyetleri hissederek sık sık endişelenirdi. Daima onları, bu dünyadakilere kıyasla öteki dünyanın mükafat ve güzelliklerine teşvik ederdi. Gece teheccüt namazına kalktığında, hanımlarının da bu ulvi ve faziletli amele katılmalarını isterdi. Sevgi ve yumuşaklıkla bu tür ibadetlere teşvik ederdi.

mealen.."Ailene namazı emret; kendin de ona sabırla devam et" 5 diyen ..Bu ayette Allah Teala, Peygamberinden aile halkına namaz kılmayı emretmesini, onlarla beraber ona sarılmasını, sabır ve azimle ona devam etmesini istiyor. Ayetteki hitap, Hz. Peygamberin şahsınadır. Bu hitabın içine umumi olarak bütün ümmeti, hususi olarak ta Hz. Peygamberin aile halkı girmektedir. 6 Bu ayetin hükmü gereği peygamberimiz, altı ay müddetle Messid-i Nebevi'ye sabah namazına gitmeden önce, Hz. Fatıma ve Hz. Ali'nin evlerine uğrar ve kapılarının önünde durur: "Ey Ehl-i Beyt (Muhammed'in ev halkı) namaza kalkınız" buyururdu.

BİR ES OLARAK PEYBAMBER EFENDİMİZ

Peygamber efendimiz bir eş olarak nasıldı? acaba peygamber efendimizi örnek alarak onun gibi bir eş olmayı ciddi mananda hedefledik mi?

Peygamberimiz genel olarak bütün hanımlara karşı ve tabii ki kendi hanımlarına da çok nazik davranır, hiçbir şekilde kalplerini kırmazdı. Başta Hz. Âişe validemiz olmak üzere bütün hanımları, Peygamberimizin evde çok sakin, halim ve mütevazı olduğunu söyleyerek, onu her yönüyle mükemmel bir aile reisi, merhametli bir koca, şefkatli bir baba olarak anlatırlar. Hz. Peygamber, henüz gençlik yıllarında yirmi beş yaşında iken Mekke'de Hz. Hatice ile evlenerek bir aile kurmuştu. O sıralarda birden çok kadınla evlenmek, Araplar arasında son derece yaygın bir adet olmakla beraber Peygamber Efendimiz, Hz. Hatice vefat edinceye kadar başka bir kadınla evlenmemişti. Hz. Hatice vefat ettiği zaman Peygamber Efendimiz elli yaşında idi

Hz. Peygamber, tam yirmi beş yıl sadece Hz. Hatice ile evli kalmış, onun vefatından sonra kendisi elli yaşını geçmiş olduğu halde şartlar gerekli kiıldığı için yeni evlilikler yapmıştı. Hazreti peygamberin özellikle Hazreti Hatice'ye karşı olan sevgisini gösteren bir hadiseyi anlatmak istiyorum sizlere:

Hz. Hatice'nin vefatından yıllar sonra Hz. Hatice'nin dağ köylerinden gelen bir sohbet arkadaşı, yaşlı bir kadın gelir peygamber efendimizin yanına. Peygamber efendimizin yanında kadının oturabileceği mnder veya başka birşey yok. Bunun üzerine peygamber efendimiz cübbesini çıkarır ve kadının üzerine oturabilmesi için yere serer. Kadına çok hürmet gösterir

onunla uzun uzun sohbet eder. Bunu Hz. Ayşe görür ve kadın yankarından ayrıldıktan sonra Hz. Ayşe Peygamber efendimizin haline üzülererek: Ya Rasulallah, bu kadın dağ köylerinden gelen yaşlı bir kadın. Neden ona bu kadar hürmet gösterdin, yordun kendini?" sorar.

Peygamber efendimizin cevabı çok ilginçtir. Hz. Hatice'yi ne kadar sevdiği çok bariz bir şekilde anlaşılmaktadır. "Ya Ayşe, o Haticemin arkadaşıydı."

Ve Hazreti Hatice'nin vefat yılına hüzün yılı denmiştir. İbni İshak bu konuda şöyle der: "Hatice onun için İslam yolunda çok sadakatli bir vezir idi."

evet... O Hatice ki, son nefesine kadar tek başına yevcinin kalbine tesir etmiş, vefatından sonra da bu kalbteki yerini korumuştur. Bir gün Hz. Hatice'nin kardeşi Hale, Medine'ye gelir. Rasülü Ekrem evinin önünde Hale'nin merhum hanımının sesine benzeyen sesini işitince heyecanla: "Aman Allah'ım. Bu Hale. der.

ve Rasullullah efendimiz "Vallahi, Allah bana ondan daha hayırlısını vermedi. İnsanlar beni inkar ettiğinde o bana inandı, insanlar beni yalanladığında o beni tasdik etti, insanlar beni herşeyden mahrum ettiğinde malıyla o destekledi. Diğer kadınlaradn olmadığı halde Allah onunla bana çocuk ihsan etti."buyurmudur

Bazan Hz. Aişe'nin şöyle dediği işitilirdi: "Hatice'yi kıskandığım kadar hiç bir kadını kıskanmadım. Rasulallah ancak o vefat ettikten üç yıl sonra benimle evlendi."

Hz. Aişe'nin bu sözleri, Hz. Hatice'nin Rasulallah'ın hayatını hem sağken hem de vefatından sonra doldurduğunu ve Rasulallah'ın ona karşı olan sevgisini göstermektedir. Hazreti Peygamber tüm hanımlarına karşı güler yüzlü davranır, ilgi gösterir, ev işlerinde onlara yardım eder, söküklüklerini kendisi diker, aralarında adaletle muamelede bulunur, hiç birine diğerinden ayrı davranmazdı.

Peygamberimiz ev işlerinde de hanımlarına yardımda bulunurdu. Koyunları sağır, ev süpürür, elbisesini ve ayakkabılarını tamir eder, deveyi yemler, çocuklarla ilgilenip ihtiyaçlarını görürdü.

Zaman zaman hanımlarıyla şakalaşır, gönüllerini alırdı. Hayatı boyunca Hz. Peygamber'den hanımlarına karşı kötü bir söz veya davranış gösterdiği olmamıştır. Hanımına darılma konusunda da peygamber efendimizin çok ilginç bir hadisi vardır: "Mümin bir erkek mümin bir kadına kızıp darılmasın. Eğer onun bir huyundan hoşlanmazsa diyer huyundan hoslanabilir.

Peygamberimiz, kadınlara anlayışlı davranmayı tavsiye etmektedir. : "Aranızda en hayırlı kimseler, kadınlara, zevcelerine karşı huyu en iyi olanlarınızdır" buyurmuştur.

Ayrıca peygamber efendimiz: "Kadınlar hususunda Allah'tan sakınınız. Zira siz onları Allah'tan emanet olarak almışsınızdır." bildiği gibi peygamber efendimiz esleri arasındaki hakka son derece itinaliydi.

Abdullah İbni Ömer (r.a.) demiştirki: "Hz. Aişe'ye Resulullah'dan gördüğün şeylerin en acaibini bana haber ver" dedim. Bunun üzerine ağladı ve uzun bir müddet ağladı da sonra dedi ki: "Onun her işi acaib şeylerden idi. Bir gece bana geldi, yaklaştı ve sonra buyurdu ki:

"Ya Aişe bu gece bana Rabbıma ibadet etmek için izin verir misin?" Ben de: "Ya Resulallah! Ben senin yakınlığını severim muradını da severim. İzinlisin." Dedim.

Kalktı, odadaki su kırbasına vardı, abdest aldı, suyu çok da dökmedi, sonra namaza durdu, Kur'an okudu ve ağlıyordu. Hatta göz yaşlarının yeri ıslattığını gördüm.

Rasulullah her gece bir ailesinin yanında gecelediğinden ve o gecenin hakkı o hanıma ait olduğundan nafil ibadet etmek için gecenin hak sahibi hanımı Hz. Aişe'den izin istemiştir. Tüm kainatın yüzü suyu hürmetine yaratıldığı sevgili peygamberimiz, kul hakkına ve hanımlarına karşı çok dikkatli ve saygılı idi.

Peygamber Efendimiz, aile hayatında, özel yaşayışında, ahlakında, dini tebliğinde, devlet idaresi ve askerî komutasında, eğitim ve öğretiminde, kısacası tüm sözleri, hareketleri ve davranışlarında bütün müslümanlar için mükemmel bir örnektir. Nitekim Cenab-ı Hak şöyle buyurdu: "Andolsun ki Rasûllah'ta sizin için, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çok zikredenler için en mükemmel bir örnek vardır" (el-Ahzab, 33/21).

BABA OLARAK PEYGAMBERİ MİZ

sevgili peygamberimiz çocuklar arsında ayırım yapmaz ayırım yapanlarıda yapmamaları konusunda uyarırdı

BEN ŞAHİT OLMUYORUM

bir gün Çocuklarından yalnızca bir tanesine bağıştta bulunmak isteyen bir baba Hz.

Muhammed □ e gelerek bu olaya şahitlik etmesini ister. Hz. Muhammed, bütün çocuklarına bağıştta bulunup, bulunmadığını sorar,

- "Hayır", cevabını alınca

- "Hepsinden eşit olarak iyilik görmek ister misin" der,

Adam " tabi ki" diye cevaplar. Bunun üzerine Hz. Muhammed:

- "O halde ben şahit olmuyorum", der ve ekler, "çocuklarınız arasında adaletli olun"

Hz. Peygamber çocuklarına olduğu gibi, yanında, kendi himayesinde büyüyenlere, mesela Ali b. Ebû Tâlib'e, Zeyd b. Hârise'ye ve azatlısı Ümmü Eymen'e de son derece şefkatli davranmıştır. Amcası Ebû Tâlib'in yükünü hafifletmek üzere 5 yaşında iken yanına almış olduğu Hz. Ali, babası Mekke'de olduğu halde Hz. Peygamber'in yanında büyümüş ve ömrü boyunca onun yanından ayrılmamıştır. Aynı şekilde Zeyd b. Hârise de Hz. Peygamber'in ailesi içinde büyümüştür.

Peygamberimizin şefkatinin en canlı örneğini çocuklar üzerinde görüyoruz. Peygamberimizin çocuklara olan şefkati ve sevgisi bambaşkaıdır.

Bir çocuk gördüğü zaman Peygamberimizin mübarek yüzünü neşe ve sevinç kaplardı. Onu tutar, kollarının arasına alır, kucaklar, okşar, sever ve öperdi.

Gördüğü ve karşılaştığı her çocuğa selâm verir, halini hatırını sorardı. Binekli bulunduğu zaman çocukları atın terkesine alır, gidecekleri yere kadar götürürdü. Çocuklarla arkadaşça konuşur, onların yanında çocuklaşır, anlayış seviyelerine göre sohbet eder, öğütler verirdi. Çocuklarla o kadar içice olmuştu ki, bir defasında yarış yapan çocukları görmüşü de, onların neşesine katılmak için birlikte koşmuştu.

Peygamberimiz özellikle kendi çocuk ve torunlarına çok düşküdü. Onlar için şefkatli bir baba, merhametli bir dedeydi.

Hz. Enes diyor ki:

"Çoluk çocuğuna Peygamberimizden daha şefkatli bir kimseyi görmedim. Oğlu İbrahim'in □ Medine'nin □ Avali semtinde oturan bir süt annesi vardı. Beraberinde ben de bulunduğum halde Resulullah sık sık oğlunu görmeye giderdi. Varınca, demircinin duman dolu evine girer, oğlunu kucaklar, koklar, öper ve bir süre sonra da dönerdi."

Peygamberimiz, kızı Fatıma'yı çok severdi. Bir sefere çıkacağı zaman en son ona uğrar, dönüşünde ise önce onun yanına giderdi.

Hz. Fatıma babasını ziyarete geldiğinde ise, Peygamberimiz sevgili kızını karşılamak için ayağa kalkar, alnından öper ve yanına oturturdu.

Hazret-i Fatıma'nın iki oğlu vardı: Hasan ve Hüseyin. Peygamberimiz bu torunlarını çok severdi. Onları kucağına alır, omuzuna çıkarır, okşar, sırtında taşır, oyun oynar, isteklerini yerine getirirdi.

Peygamberimizin iki torununun şahsında çocuklara gösterdiği sevgi ve şefkatten misaller vermek istiyorum,

Bir gün Peygamberimiz minberde hutbe okurken Hasan ve Hüseyin'in düşe kalka mescide girdiklerini görür. Konuşmasını yarıda keserek aşağı iner, onları tutar, bağına basar.

"Cenab-ı Hak, 'Mallarınız ve çocuklarınız sizin için birer imtihan vesilesidir' buyururken ne kadar doğru söylemiştir. Onları görünce dayanamadım" dedikten sonra konuşmasına devam etti.

Hz. Enes de kendi gördüklerini şöyle dile getiriyor:

"Peygamberimizi hutbe okurken gördüm, Hasan dizinin üstündeydi. Ne söyleyecekse halka söylüyor, sonra eğilip çocuğu öpüyor ve 'Ben bunu seviyorum' diyordu."

Ebû Said anlatıyor:

"Peygamber Efendimiz secdede iken torunu Hasan geldi, sırtına çıktı. Peygamber Efendimiz de onun elinden tuttu ve ayağa kalktı. Tekrar rükûa varıncaya kadar onu sırtında tuttu. Rükûdan kalktıktan sonra bıraktı ve çocuk gitti."

Hız. Zübeyir anlatıyor:

"Bir gün gözümle gördüm. Peygamber Efendimiz secdede iken Hasan geldi, sırtına bindi. Çocuk kendiliğinden ininceye kadar Peygamber Efendimiz de onu indirmede. Peygamber Efendimiz namazda iken bacaklarını açar, Hasan da bir taraftan girer, öbür taraftan çıkardı." Ebû Hüreyre anlatıyor:

"Peygamber Efendimiz bir gün bir omuzunda Hasan, diğer omuzunda Hüseyin olduğu halde geldi. Yanımıza varıncaya kadar bir onu öpüyor, bir de diğerim öpüyordu."

"Yâ Resulallah, anlaşılın onları çok seviyorsunuz" dedik.

"Evet, severim. Kim onları severse beni sevmiş, kim onlara kin tutmuşsa, bana kin tutmuş olur" buyurdular.

Peygamberimiz bir yere davet edilmişti. Yolda Hz. Hüseyin'i gördü. Hüseyin kollarını açıp koşarak dedesine geleceği anda birdenbire yön değiştirip bir tarafa kaçtı. Bu hareketi birkaç defa tekrarladı. Peygamberimiz de peşinden koşuyordu. Sonunda yakaladı, bağrına bastı: "Hüseyin bendendir, ben de Hüseyin'denim" buyurdu.

Bazen Hz. Hasan'ı da omuzuna alır ve "Allah'ım bu çocuğu seviyorum, Sen de onu sevenleri sev" buyururdu.

Peygamberimiz çocukları memnun etmek için dediklerini yapar, onların kalbini kazanırdı. O bir peygamber olduğu halde omuzunda çocuk taşımaktan utanç duymuyor, bununla iftihar ediyordu.

Peygamberimiz çocuklara o kadar şefkatli ve hoşgörülü idi ki, bebekler ve küçük yaştaki çocuklar kucağını ıslatsalar dahi onları anlayışla karşılar, işlerini bitirinceye kadar kendi hallerine bırakırdı.

Peygamber Efendimiz çocukların ağlamalarına dayanamaz, onların susturulmasını, yorulmamasını isterdi. Sevgisi ve şefkati çocukların ağlamasına dahi müsaade etmezdi. Hanımlarını sıkı sıkıya tembih eder, Hüseyin'den söz ederek, "Bu çocuğu ağlatmayın" der, ağlayan çocuğun susturulması konusunda da şöyle buyururdu:

"Kim ağlayan çocuğunu susturuncaya kadar gönüllerse, Cenab-ı Hak ona Cennette memnun olacağı kadar nimet verir."

Öyle ki, bazen ağlayan bir çocuk sesi duysa namazını bile kısaltır, annenin çocukla meşgul olmasına imkân verirdi.

Peygamberimiz Mescitte namaz kıldırırken cemaatte çocuklu anneler de bulunurdu.

Sahabîlerin bu husustaki anlatımı şöyle:

"Resulullah bize sabah namazını kıldırılmıştı. Namazda iki kısa sûre okudu. Namaz bitince Ebû Said el-Hudrî sordu:

"Yâ Resulallah bugün daha önce yapmadığınız bir şekilde namazı kısa kıldırdınız..."

"Peygamberimiz şöyle açıkladı:

"Geride kadınlar safındaki çocuk sesini duymadın mı? Annesinin onunla ilgilenmesini temin edeyim dedim."

Çocuğa en çok annesi şefkat gösterir. Bir hadis-i şerifte annenin çocuğuna gösterdiği şefkatten dolayı büyük sevap kazanacağı müjdelendir.

Bir gün fakir bir kadın iki kızı ile Hz. Âişe'yi ziyarete gelmişti. Hz. Âişe de evde onlara ikram için bir tek hurmadan başka verecek bir şey bulamamıştı. O hurmayı anneye verdi. Anne de hurmayı ikiye bölerek çocuklarına yedirdi. Hz. Âişe bu durumu Peygamberimize anlatınca, Peygamberimiz o kadın için şu müjdeyi verdi:

"Çocukları hakkıyla sevmek ve onları korumak, Cehennemden kurtuluşa vesiledir."

Peygamberimiz, çocuklara olan şefkatinde bir ayırım gözetmezdi. Kendi çocuklarına ve torunlarına gösterdiği aynı sevgi ve merhameti, diğer Sahabî çocuklarına da gösterirdi.

Bazı kimseler, Peygamberimizin Sahabî çocuklarını okşayıp öpmesini garip karşılıyorlardı. Kendilerinde pek olmayan bu güzel huyun, en güzel bir şekilde Peygamberimizde görülmesini tam olarak anlayamıyorlardı.

Bir defasında Akra bin Habis, Peygamberimizi, Hz. Hasan'ı öperken gördü ve şöyle dedi: "Benim on çocuğum var. Şimdiye kadar hiçbirini öpmedim."

Bunun üzerine Peygamberimiz, "Merhamet etmeyene merhamet olunmaz" buyurdu.

Yine bir gün bedevinin birisi gelerek Peygamberimize, "Yâ Resulallah, siz çocukları öper misiniz? Biz onları öpmeyiz" dedi.

Böyle bir suale Peygamberimiz, "Allah senin kalbinden merhamet duygusunu almışsa ben ne yapabilirim?" buyurdu.

Peygamberimiz merhamet ve şefkat duygusunun en açık görüldüğü yerin, böylece çocuk sevgisinde ve onlara gösterilen şefkate bulunduğunu belirtiyordu.

Çocuğu sevip öpmenin çok büyük bir sevap olduğunu da Peygamberimizden öğreniyoruz: "Çocuklarımızı çok öpün. Çünkü her öpücük için size Cennette bir derece verilir ki, iki derece arasında beşyüz senelik mesafe vardır. Melekler öpücüklerinizi sayarlar ve sizin defterinize sevap yazarlar."

Halid bin Said, Peygamberimizi ziyarete geldiğinde yanında küçük kızı da vardı.

Habeşistan'da doğduğu için, Peygamberimiz ona ayrı bir yakınlık gösterirdi.

Çocuk kalktı, Peygamberimizin sırtında bulunan peygamberlik mührüyle oynadı. Babası yanına çekmek istedi, fakat Peygamberimiz çocuğun kalbinin kırılmaması için babasına engel oldu.

Bir seferinde Peygamberimizin eline işlemeli bir kumaş parçası geçmişti. Hz. Halid'in kızını çağırttı ve ona verdi, sevindirdi.

Çocuklarına sevgi ve şefkat gösterenlerin mükâfatı daha dünyada iken veriliyordu çünkü onlar hem çocuk sahibi olmanın, hemde çocuk sevme gibi bir lezzeti tadıyorlar, hem de Allah'ın rahmet ve sevgisini kazanıyorlar.

Erkek ve kız çocukları arasında ayırım yapanları Peygamberimiz hiç hoş görmezdi. Bu şekilde bir davranış sergileyenleri uyarır, hatalarını düzeltmelerini sağlardı. Onun gözünde çocuğun erkeği kızı yoktu. İkisi de şefkate ve sevgiye muhtaçtı.

Peygamberimiz çocuklar arasında sevgide eşit davranılmasını istediği gibi, bağış, hediye, ikram ve hibe konularında da eşit davranılmasını isterdi.

Hazret-i Ali anlatıyor:

"Peygamber Efendimiz bize ziyarete gelmişti. O gece bizde kaldı. Hasan ve Hüseyin de uyuyorlardı. Bir ara Hasan su istedi. Peygamberimiz hemen kalktı ve su kırbasından bir bardak su aldı, çocuğa vermek için getirmişti ki, o sırada Hüseyin de uyandı. Hüseyin bardağa uzandı ve su içmek istedi. Peygamberimiz suyu Hüseyin'e vermedi, önce Hasan'a verdi.

"Bunun üzerine Fatıma dayanamadı ve 'Hasan'ı Hüseyin'den çok seviyorsunuz gibi...' dedi.

"Peygamberimiz, 'Hayır, suyu önce Hasan istedi' buyurdular."

Peygamberimizin çocuklara ayrı bir önem ve değer verdiğini bu bir kac misal bile gayet iyi anlatıyor, gerek aile reisi, olarak gerek bir baba olarak ve gerekse bir es olarak peygamber efendimizin mükemmelliğini anlayıp ,onun sünnetlerini hayatımıza uygulayabilirsek ancak o zaman Allaha kul olabilme yolunda mesafe almış oluruz.

resullulahin sünnetlerinden nasibini almış kullar arasında olabilmek temenni ve duasıyla